

Dimecres

Col·lecció Paraula de dramaturg

Aina Tur

Vaig néixer a Menorca ara fa trenta-tres anys, la qual cosa significa que he tingut la sort de créixer en un dels llocs més bonics del planeta. Amb disset anys vaig anar a Barcelona per iniciar estudis universitaris a la Facultat de Farmàcia. Un temps després i molts motius més tard vaig abandonar el camí que m'hagués portat a ser farmacèutica i em vaig matricular a l'Escola Superior d'Enginyeria Agrònoma. El millor que em va passar durant aquella època van ser les classes de teatre a les quals anava cada dissabte a la tarda. Va ser per això que vaig anar deixant de banda l'enginyeria i vaig començar els estudis d'interpretació al Col·legi de Teatre de Barcelona. Van ser tres anys durs i molt intensos, però van culminar en un projecte de fi de curs que em va donar l'oportunitat d'escriure el meu primer text teatral: *Addiccions*. Des de llavors he escrit algun text per encàrrec i dos textos propis: *Evolució* i *Dimecres*.

Sobre escriure... sobre viure

Escriure, per a mi, és un acte necessari, com menjar, com dormir, com estimar, com fumar i com moltes altres coses que faig al llarg del dia sense plantejar-me un significat profund en el fet de consumir-les.

Parlar d'escriure no només fa referència a l'acte físic d'asseure's davant l'ordinador i pressionar metòdicament cadascuna de les lletres necessàries per formar paraules. Escriure és revisar i revisar-te, sacsejar i sacsejar-te, renovar i renovar-te, però sobretot escoltar i escoltar-te. Escoltar la persona que s'asseu al teu costat a l'autobús, la parella que conversa a la taula del davant, els teus dits neguitejant sobre el teclat de l'ordinador, la notícia que passa desapercebuda, el poema anònim del lavabo de la discoteca, els dits que romanen immòbils damunt el teclat esperant resposta per poder continuar...

Escriu cartes, contes i poemes molt dolents, però sobretot escriu teatre. El teatre, per a mi, és la destil·leria de la vida. L'autor, per tant, ha d'aconseguir extreure l'essència de la condició humana a través de les paraules i mitjançant una tècnica, uns codis, alguns trucs i molts d'errors, però sobretot abocant-hi moltes hores i tota l'ànima.

Aina Tur

Barcelona, 13 d'octubre de 2009

Personatges

Un home, menorquí, de trenta i pocs anys.

21 dones, d'uns trenta anys aproximadament, totes amb el mateix rostre.

L'acció transcorre entre Menorca, Barcelona, Madrid, Londres, el mar Mediterrani, els espais per recordar i els espais per anhelar.

Algunes de les paraules que s'han utilitzat per escriure aquest text són dialectals, d'altres col·loquials, d'altres barbarismes, alguna incorrecta i una inventada. No he cregut que fos necessari posar notes al peu de les pàgines explicant el per què d'aquests usos i escrivint l'equivalent estàndard.

Escena 1. Teresa

El menjador d'una casa que està damunt un penya-segat al nord de l'illa de Menorca. No hi ha veïns.

Hi ha un llum de peu, una taula i dues cadires de vímet que han deixat els antics inquilins i una finestra que dóna al mar.

Ell, un home de trenta i pocs anys, entra. Va vestit amb uns texans blaus, una samarreta blanca i unes sabates marrons. Porta una caixa de fusta, la deixa.

Obre la finestra, se sent el soroll del mar rompent contra el penya-segat. Tanca els ulls, respira profundament i somriu.

Entra sis caixes més i una bossa d'esport vermella.

Obre una de les caixes, treu unes cortines, agafa una de les cadires de vímet, hi puja i comença a penjar les cortines.

Apareix TERESA, porta un vestit blanc i un telèfon mòbil vermell a la mà. S'asseu a la cadira de vímet que ell no utilitza, truca.

OFF: Información gratuita de Orange ha sido imposible realizar la conexión. El número al que llama está apagado o fuera de cobertura. Deje un mensaje después de la señal.

Se sent el senyal acústic del contestador automàtic.

Ella s'ha posat dempeus. Ara, mentre deixa un missatge al contestador, camina cap al lloc per on ha aparegut.

TERESA: Hola (*pausa.*) Avui és dimecres, són les 10 i mitja del matí i et trucava per saber com havies arribat (*estossega.*) De fet, et truco per dir-te que...

Ella desapareix.

Ell ja ha acabat de penjar les cortines. Baixa de la cadira, la deixa al costat de la taula i es dirigeix cap a la bossa, hi busca alguna cosa, no ho troba; finalment, treu un mòbil. Veu que no té cobertura i es mou buscant cobertura, en troba al costat de la finestra. Li arriba un missatge.

ELL (*llegeix el missatge murmurant*): Teresa... te ha dejado un mensaje en tu contestador a las 10.35 del 29-12 pero no se ha podido convertir en SMS. Llama al 144 para escucharlo.

Marca el número del contestador.

ELL (*al públic, mentre busca cobertura*): És una dona excepcional, havíem decidit anar a viure junts, però...

Truca al contestador, però no té prou cobertura i se li va tallant, posa l'altaveu i treu el mòbil per la finestra.

TERESA (*en off*): ...se'm fa difícil acostumar-me a la teva...

TERESA (*en off*) i **ELL**: ... absència.

Teresa, en off, estossega.

TERESA (*en off*): He pensat que...

TERESA (*en off*) i **ELL**: ...potser...

TERESA (*en off*): ... podríem... tornar-ho a...

ELL (*mentre TERESA, en off, estossega*): Vine!

TERESA (*en off*): ... ai... no ho sé... (*pausa*) Truca'm si sents aquest missatge (*pausa*) Un petó.

ELL (*mirant-se el telèfon mòbil*): Un petó... guapa!

ELL deixa el mòbil a l'ampit de la finestra.

Escena 2. Rosa

Eren les tres de la tarda a l'aeroport del Prat.

La llum és blanca, de fluorescent.

Se senten converses llunyanes i creuades, també de tan en tan se sent algun avís de megafonia que anuncia el vol que està a punt de sortir.

ROSA, una dona de quasi trenta anys, està asseguda damunt una maleta vermella. Porta un vestit blanc, un collar vermell i un bitllet d'avió a la mà esquerra. Amb la mà dreta toca el collar amb un cert nerviosisme.

ELL està dempeus al costat de la bossa d'esport vermella, té un llibre i una targeta d'embarcament a la mà.

ELL se la mira.

Deixa de mirar-la. Ella se'l mira.

ROSA: Gràcies.

Deixa de mirar-lo. Ell se la mira.

ELL: Per què?

Deixa de mirar-la. Ella se'l mira.

ROSA: M'has dit guapa.

Deixa de mirar-lo. ELL se la mira.

ELL: No, només ho he pensat.

Ella plora. ELL se la mira. Dubta, no sap si acostar-s'hi o no. Ella plora més intensament. ELL se la mira. Ella s'adona que la mira i se'l mira. Es miren. Ella baixa la intensitat del seu plor. ELL s'hi acosta i li dóna un mocador de paper.

ELL: Per què plores?

ROSA: Avui és dimecres.

Ella intenta controlar el plor.

ELL: Sí, avui és dimecres.

Ella torna a plorar intensament.

ELL: I per açò plores?

Ella es disposa a trencar el bitllet d'avió.

ELL: Què fas?

Ella li dóna el bitllet.

ELL: Dimarts, dimarts dia 28.

ROSA: Sóc idiota...

ELL: No, dona, açò ens pot passar a tots.

ROSA: Estava convençuda que avui era dimarts.

ELL: És normal, a jo m'ha passat moltes vegades...

ROSA: Era important.

Ell es mira un altre cop el bitllet.

ELL: Jo també vaig a Menorca.

ROSA: Era molt important.

ELL: Anar a Menorca?

ROSA: Sí...

Torna a plorar.

ELL: Què hi anaves a fer?

ROSA: A... a... viure... a... a... no ho sé...

ELL: Se vius molt bé a Menorca, m'agradaria tant...

ROSA: Suposo... Ets menorquí, oi?

ELL: Sí, però visc aquí.

ROSA: Per feina?

ELL: Pse! Més o manco.

ROSA: Què vols dir?

ELL: Que sa feina que faig la podria fer a qualsevol banda, però supòs que m'agrada viure aquí.

ROSA: De què treballes?

ELL: Sóc cambrer poeta!

Ellariu.

ELL: Ai! Estàs molt guapa quan rius!

ROSA: Gràcies.

Es miren i somriuen. Ella posa cara de pena, com si anés a plorar un altre cop.

ELL: No estiguis trista. Pots agafar un vol avui. Es meu surt d'aquí...

A ella li sona el mòbil.

ELL: Què és açò?!

ROSA (*buscant el mòbil a la maleta*): El meu (*el troba*) mòbil... perdona, és... he de contestar.

Respira profundament i contesta.

ROSA: Hola (*pausa*) Sí (*pausa*) Ja parlarem (*pausa*) No, no vull discutir. Molt bé (*pausa*) Adéu.

Penja.

ELL: Avui he sentit per sa ràdio que un 21 % de sa població espanyola ja té mòbil...
Qui ho havia de dir!

ROSA: És molt pràctic.

ELL: Diuen que pot provocar càncer d'orella.

ROSA: Càncer d'orella?!

Riuen.

ROSA: No sé si vull anar a viure a Menorca.

ELL: Però...

Els ulls es troben i resten immòbils mirant-se fixament, somriuen. Ambdós senten una forta atracció cap a l'altre; ell ho accepta, ella en fuig.

VEU EN OFF: Atención por favor, la compañía Air Europa comunica que su vuelo 2911 con destino Menorca ha sido cancelado. Dicha cancelación es debida a las malas condiciones atmosféricas.

ELL: Puta vent.

VEU EN OFF (*de fons mentre ella parla*): Rogamos a los señores pasajeros diríjanse al mostrador de Air Europa en la zona de salidas para más información.

ROSA: A mi m'agrada el vent. Potser... serà millor que...

Es tornen a mirar, l'atracció augmenta.

VEU EN OFF (*de fons mentre ells parlen*): May I have your attention please, Air Europa announces that its flight 2911 destination Menorca has been canceled. This

cancelation is due to bad weather conditions. All passengers should proceed to the Air Europa desk in departures for more information.

ROSA: He de marxar.

ELL: Tenc es cotxo aquí, te duc a qualque banda?

ROSA (*nerviosa*): No, gràcies. He de marxar.

La VEU EN OFF para. Ella agafa la maleta i marxa.

ELL (*al públic*): Ella era preciosa, però...

Ella es gira.

ROSA: Adéu.

ELL: Què ets de nom?

ROSA: Rosa.

ELL: Sort!

Ella marxa.

ELL resta immòbil amb ell llibre, la targeta d'embarcament i el bitllet a la mà mirant com ella desapareix.

Escena 3. Neus

El menjador de casa.

ELL té un llibre a la mà i està mirant un bitllet i una targeta d'embarcament que hi ha trobat a dins. Somriu i la desa en una de les caixes que ordena construint una prestatgeria.

Obre una caixa, la més gran, troba un paquet i el desembolica, és un quadre. Fa voltes amunt i avall amb el quadre a la mà, no sap on posar-lo.

Li sona el mòbil. Se'n va fins a l'ampit de la finestra per agafar-lo. Contesta.

Apareix Neus, porta un vestit blanc i un fulard vermell.

ELL: Neus?

NEUS: Hola!

Ella parla quieta. ELL no pot parar de moure's.

ELL: Hola!

NEUS: Què? No te sent gaire.

ELL: Espera, no hi ha molta cobertura. Ara?

NEUS: No te sent...

ELL va fins a la finestra i es posa en una postura una mica incòmoda, amb la qual aconsegueix tenir cobertura.

ELL: Aquí? Hola? Holaaaa!

NEUS (somrient): Sí, sí. Ara sí.

ELL: Molt bé, no me mouré d'aquí.

NEUS: T'agaf en mal moment.

ELL: No, no. Com estàs?

NEUS: Bé. I tu?

ELL: Bé. On ets?

NEUS: A Barcelona.

ELL: Ah, sí! Que bé!

ELL torna a moure's.

NEUS: Te telefonava per... és igual... no sé... serà millor que pengi.

ELL: No, no, espera.

NEUS: Què? No te sent!

ELL: Perdona, perdona, no me moc més.

NEUS: Què?

ELL torna a la postura una mica incòmoda que li permet tenir cobertura.

ELL: Ara? Me sents?

NEUS: Sí. És que he vingut a viure a Barcelona.

ELL: Ah, sí?

NEUS: Sí.

ELL: Jo visc a Menorca, ara.

NEUS: Què?! Has tornat?

ELL: Sí... ja tocava.

NEUS: Ah...

ELL ha tornat a moure's. Parlen alhora i no se senten.

NEUS: ... quina llàstima, pensava que ara...

ELL: m'ha costat decidir-me, però...

ELL es mou cap a la finestra.

NEUS i ELL: Ei, me sents... ei!

ELL: Sí, hola?

ELL es torna a posar en la postura que té cobertura.

NEUS: Hola?

ELL: Hola!

NEUS: Com és que has tornat?

ELL: M'han donat un premi.

NEUS: Enhorabona! Un premi de què?

ELL: Res... per una novel·la...

NEUS: Que bé!

Ella s'ha posat molt contenta amb aquesta notícia i està un poc més excitada del que hauria d'estar. ELL, que fins ara estava una mica nerviós, s'ha calmat.

ELL: Supòs...

NEUS: Ja tocava, escrius molt bé...

ELL: ... supòs...

NEUS: ... no estàs content?

ELL: Sí, però ara n'he d'escriure una altra.

NEUS: Açò és una bona notícia!

ELL: M'imagin que sí, però m'estan pressionant de s'editorial i...

ELL ha tornat a moure's. Parlen alhora i no se senten.

NEUS: Ets un geni, ja ho saps...

ELL (al públic): Ella és sa dona més dolça que he conegut...

NEUS: ... segur que els deixaràs amb sa boca oberta...

EII (al públic): ...però...

NEUS: Què? No et sento!

ELL (movent-se fins que es torna a posar en la postura que té cobertura): Hola? Ei! Ep!

Sí, sí. Què me sents?

Deixen de parlar alhora.

NEUS (rient): Ara sí! No et moguis més!

ELL: Perdona, perdona. De què rius?

NEUS: De tu!

ELL: No ho faig aposta!

NEUS: És per això que ric!

ELL: Guapa!

NEUS: Burro!

ELL: Hi ha coses que no baraten.

NEUS: Burro!

ELL: Guapa...

NEUS: Seràs tan famós...

ELL: No vull ser famós, ja ho saps...

NEUS: Ets tan...

ELL: Escolta Neus...

NEUS: Què?

ELL: Quan tornis a Menorca podríem quedar.

NEUS: Sí... quina llàstima que ja no visquis a Barcelona.

ELL: Estic content d'haver tornat.

Ella s'entristeix i respon amb un fil de veu.

NEUS: Mmmm...

ELL: Neus? Me sents?

NEUS: Sí...

ELL: Ara visc a s'Arenal d'en Castell...

NEUS: Ah sí?

Mentre ELL va parlant, ella fa un esforç per contenir les llàgrimes.

ELL: Saps aquell camí que hi ha a la dreta, abans d'arribar a s'hotel?

NEUS: Sí...

ELL: Si segueixes fins es final arribes a un camí que ja no està ben asfaltat i as final de tot hi ha una casa ben tota sola, és allà! Quan tornis podries venir a fer un cafè!

NEUS: Sí...

ELL: Neus?

NEUS: Jo volia... me pensava que tu...

ELL: Neus, prou!

NEUS: Perdona... però és... podríem...

ELL: Neus, no te torturis més.

NEUS: Escolta...

ELL: Què?

NEUS: Escriu molt... aquesta novel·la serà un èxit, ja ho veuràs.

ELL: Adéu, guapa.

NEUS: Un *beso*!

Pengen. NEUS desapareix. ELL s'asseu a la cadira de vímet que està al costat de la taula, respira profundament i recolza el cap en la mà.

Escena 4. Mercè

Podria ser un bar.

La llum es tènue. ELL està assegut a la cadira de vímet que està al costat de la taula, amb el cap recolzat en la mà. Damunt la taula hi ha una tassa blanca, una cullereta de cafè i dos sobres de sucre.

Apareix MERCÈ, porta un vestit blanc i un mocador vermell lligat al coll. S'asseu a la cadira de vímet que està allunyada de la taula on seu ELL.

ELL agafa els dos sobres de sucre i els sacseja perquè tot el contingut quedi a la part inferior d'aquests, trenca les puntes dels dos sobres i els aboca dins el cafè amb llet. Remena sense fer soroll, no suporta sentir els cops de les culleretes contra la porcellana blanca, li fa mal.

MERCÈ: A mi tampoc m'agrada la violència.

Ell somriu.

ELL: Ens coneixem?

MERCÈ: Encara no.

ELL fa un glop de cafè i s'adona que encara crema una mica. ELL està neguitós, mira cap el cel i nega amb el cap.

MERCÈ: Havia de passar, ja porten molts anys fent expedicions amb aquest objectiu.

ELL: Ah, sí?

MERCÈ: Em sembla que va ser al 2009, van anar a buscar aigua i...

ELL: Ah, me sembla que me'n record, hi havia com una espècie de coet que havia d'explotar i un altre que quedava més enfora per analitzar el que es desprendria amb aquesta explosió, no?

MERCÈ: Exacte! Va ser molt important aquella explosió. Me sembla que no van trobar aigua, però van trobar un element nou...

ELL: Un element?

MERCÈ: Sí, un element químic.

ELL: Ah!

MERCÈ: Va ser curiós, no hi havia manera de col·locar-lo a la taula periòdica i hi van afegir una columna.

ELL: Com és que estàs tan informada?

MERCÈ: M'agrada llegir.

Silenci. ELL continua mirant el cel.

ELL: No m'agrada, no m'agrada gens.

MERCÈ: Què?

ELL: Viure a sa lluna és i ha de ser una quimera...

MERCÈ: Ara ja no ho és...

ELL: ... sa lluna és... un... un... anhel... no hi poden posar un hotel!

MERCÈ: Ets humans funcionem així, ja ho saps.

ELL: Sí, però jo no vull mirar-me sa lluna i pensar que hi ha uns quants americans rics nedant a sa piscina de s'hotel mirant com sa terra fa voltes...

MERCÈ: Tens raó, però...

ELL: Turistes a sa lluna... tot se'n va a la merda!

MERCÈ: Tranquil·litza't.

ELL: Sí, perdona. Ja sé que no s'hi pot fer res, però m'indigna. M'entens?

MERCÈ: Perfectament.

Silenci.

MERCÈ: He llegit totes ses teves novel·les.

ELL: Totes?

MERCÈ: Sí, ses vuit que has publicat.

ELL: Vuit?

Ella riu.

ELL: Però...

MERCÈ: ... però no hi sóc i ho saps.

ELL mou la mà amb la intenció d'acariciar-la, tot i que la cadira on ella seu està fora de l'abast de la seva mà. Mentre allarga el braç, tanca els ulls. Ella enretira el cap i s'aixeca.

MERCÈ: Encara han de passar moltes coses.

Ella marxa.

ELL respira profundament, encara amb els ulls tancats, i recolza el cap en la mà.

Escena 5. Ona

El menjador de casa.

ELL està assegut a la cadira del costat de la taula amb el cap recolzat en la mà; aixeca el cap. Fa un glop de cafè amb llet i s'adona que està fred. El va a deixar a la cuina. Torna al menjador, va cap a la prestatgeria i s'adona que una de les caixes encara està tancada, l'obre i treu un altaveu.

Sent soroll i es gira.

Entra ONA, porta un vestit blanc i unes ulleres de sol vermelles; mentre entra, se les posa al cap com si fossin una diadema.

ONA i ELL: Hola.

ELL: Ho has trobat!

ONA: Sí, és preciós aquest lloc.

ELL: Ui! Fas mala cara. Què te passa?

ONA: Res.

ELL: Venga, què te passa? Fa molts anys que ens coneixem...

ONA: Ens hem empenyat.

ELL: Una altra vegada...

ONA: Aquesta és definitiva.

ELL: Què ha passat?

ONA: Ja no m'interessa sexualment.

ELL: Ui! Açò va en *serio*.

Riuen.

ONA: Quines cadires més lletges, són horroroses!

ELL: Són dels antics inquilins.

ONA: Eren *guiris*?

ELL: Francesos.

ONA: És preciosa aquesta casa.

ELL: Ho he aconseguit.

ONA: Ja tocava... quants anys fa?

ELL: Des de que en tenia quatre.

ONA: La vas veure anant a pescar raons amb ton pare, no?

ELL: Sí, com ho saps?

ONA: Escolta, tu també saps moltes coses de mi.

Riuen. Ella s'asseu.

ELL: Vols vi?

ONA: Ara?

ELL: Sí.

ONA: Per què no!

ELL busca dins les caixes el vi, dues copes i un obridor.

ONA: Com va sa novel·la?

ELL: No ho sé.

ONA: Què vols dir?

ELL: No sé per on començar.

ONA: Va, no siguis burro!

ELL: Tia, ho dic molt en *serio*.

ONA: Has de començar, és igual per on.

ELL: *Joder!*

ONA: No et lamentis, ara mateix ets un afortunat i no permetré que et queixis.

ELL: Ja, però...

ONA: Quants de *peròs* deus dir cada dia?

Troba el vi.

ELL: Què vols dir?

Troba les copes.

ONA: Ja m'has entès.

Ell li dóna una copa.

ELL: I tu, què fas?

ONA: Ara tenim un projecte gran, a París.

ELL: Va... concreta un poc, ja saps que m'interessa.

ONA: Estem rehabilitant una antiga fàbrica de suro en desús per fer-hi un museu.

Troba l'obridor.

ELL: Sona molt bé.

ONA: Sí, però és difícil retrobar l'harmonia quan vols donar un nou ús a l'espai.

ELL: Ai, Ona! A vegades s'arquitectura té una dimensió poètica impressionant.

Ella parla mentre ELL obre l'ampolla de vi.

ONA: De sobte m'he sentit tan sola, he anat fins a Binidal·lí a veure el mar i hi havia tant cel i tant mar... tot tan blau i jo allà... tan petita... i tan sola. No sabia què fer.

Mentre, ELL serveix les copes de vi.

ELL: Estic molt content que hagi vingut.

Brinden.

ONA i ELL: Per tu!

Riuen.

ELL: Vols que posi música?

ONA: Sí.

ELL treu un tocadiscos i l'altre altaveu, ho instal·la mentre parla.

ELL: Jo hi vaig molt a Binidal·lí. Hi ha un *puesto* a ses roques que és perfecte per seure, sembla que l'hagin fet a posta, és com una butaca. Queda un poc enfonyat i des d'allà on deixen es cotxos no te poden veure. És com si suressis.

ELL ja ha acabat de muntar el tocadiscos i ara està triant un disc.

ONA: Vols que t'ajudi?

ELL: Sí.

No els calen paraules.

ELL va traient discos.

ONA i ELL: Aquest.

Es miren, riuen i les seves boques s'acosten, gairebé fent-se un petó.

ONA i ELL: Ui! Anem a dinar?

Romanen immòbils, mirant-se fixament.

ELL (al públic): És sa millor amiga que tenc, però...

ELL li fa una carícia a la cara.

ELL: No és prudent.

ELL deixa el disc damunt el tocadiscos.

ONA: Gens.

ELL: Però...

ONA: Convido jo.

Marxen i quan ja no els podem veure el sentim a ELL.

ELL: M'he deixat sa cartera, ara torn.

ELL entra a casa i busca la cartera per damunt el prestatge, troba un diari. Somriu.

Escena 6. Blanca

Eren les vuit de la tarda en un vagó del metro de Londres.

La llum és blanca, de fluorescent.

Se senten converses creuades de la gent que ocupa aquest vagó, també de tant en tant se sent algun avís de megafonia anunciant la propera estació.

BLANCA, una dona de quasi trenta anys, està dempeus llegint El País. Porta un vestit blanc i una jaqueta de punt vermella.

ELL està dempeus amb la maleta petita a la mà.

Es donen l'esquena.

VEU EN OFF: Next station Marble Arch. Mind the gap.

El metro frena i ella li dóna un cop sense voler.

BLANCA: Oh! Sorry.

Ell es gira, es miren i somriuen.

BLANCA i ELL: Hola!

BLANCA i ELL: Què fas aquí?

BLANCA i ELL: Doncs...

BLANCA i ELL: Quant de temps!

BLANCA i ELL: Perdona, digues.

BLANCA i ELL: No, tu primer.

BLANCA i ELL: Has començat abans.

BLANCA i ELL: No, de veritat, digues.

VEU EN OFF: Next station Lancaster Gate.

Silenci, mentre resten immòbils mirant-se.

BLANCA i ELL: Doncs...

BLANCA i ELL: Perdona, digues.

BLANCA i ELL: No, tu primer.

BLANCA i ELL: Has començat abans.

BLANCA i ELL: No, de veritat, digues.

El metro para.

VEU EN OFF: Mind the gap.

Riuen. ELL fa un gest amb la mà com si es tanqués la boca amb una cremallera.

BLANCA: Què hi fas aquí?

ELL: He vingut a veure un amic.

BLANCA: Que bé!

ELL: I tu?

BLANCA: Visc aquí.

ELL (precipitadament): Ah, sí! I què fas? Vas acabar *telecos*?

BLANCA: Sí, clar... de fet vaig venir aquí per feina, me va molt bé... I tu?

ELL: No, jo no... no me va molt bé.

BLANCA: No, home! Et preguntava si vas acabar *telecos*?

ELL: Ah! No!

BLANCA: A què et dediques?

ELL: Buf! Faig una feina de merda...

BLANCA: On?

ELL: A l'Illa.

BLANCA: Has tornat a Menorca?

ELL: No, a l'Illa Diagonal.

BLANCA: Ah! I encara escrius?

ELL: Sí, he començat a escriure una novel·la, sa primera, però quasi no tenc temps...

BLANCA: L'has de trobar, escrius molt bé...

El metro es para. Baixa la llum.

ELL: Ui, jo me cag quan passa açò.

BLANCA: No et preocupis, serà un moment.

ELL es mira El País.

BLANCA: Quina merda, eh!

ELL: M'ho ha dit *mu* mare avui matí.

BLANCA: Si la gent anés a votar això no passaria...

ELL: ... i ara no ens hauríem de *tragar* quatre anys d'Aznar...

BLANCA: ...quatre anys si tot va bé, estic una mica desesperançada...

El metro es torna a posar en marxa.

ELL: Uf, *menos mal!*

BLANCA: Vols el diari? Jo ja l'he llegit.

ELL: Gràcies.

BLANCA: Quan marxes de Londres?

VEU EN OFF: Next Station Queensway.

ELL: Dijous.

BLANCA: Demà.

ELL: Potser... Vols que sopem junts?

BLANCA: Sí... no sé... sí...

Resten immòbils mirant-se.

ELL (al públic): Va ser una bona companya, però...

Ella li fa una carícia a la cara.

BLANCA: Va ser un error.

ELL: Segurament.

El metro para.

VEU EN OFF: Mind the gap.

BLANCA (*nerviosa*): Baixo aquí. Hauríem d'haver estat més prudents. Arribo tard. No podem tornar a ser amics. Ho sento. Adéu.

ELL: Sort.

Ella marxa. ELL amb el diari a la mà mira com ella desapareix.

Escena 7. Carla

El menjador de casa.

ELL està al costat de la prestatgeria amb un diari a la mà, veu un disc i el posa. És una cançó romàntica.

ELL agafa el quadre. Fa dies que busca el lloc on deixar-lo definitivament, però no ho aconsegueix.

CARLA, una dona de trenta anys aproximadament, torna del lavabo. Porta un vestit blanc amb un cinturó vermell ample.

ELL: Vols vi?

CARLA: Sí, gràcies.

ELL agafa l'ampolla de vi i dues copes que hi ha a la prestatgeria.

CARLA: Les vistes que hi ha des de la finestra del lavabo són impressionants.

ELL: Sí.

Li dóna una copa.

CARLA: Per...

ELL: ...per...

CARLA: ...per sa primavera que ja ha arribat!

ELL (perplex): Per sa primavera, idò.

Brinden.

CARLA: Fa fred.

ELL: Sí, és una casa molt humida, però t'hi acabes acostumant...o no...

CARLA: Jo no sé si podria viure aquí.

Silenci.

CARLA mira el quadre, i li dóna l'esquena a ELL.

ELL: M'encanta.

CARLA (*mou el cul, coquetejant*): Què t'encanta?

ELL: Es quadro.

CARLA: Una mica infantil, no?

ELL: Què dius?!

CARLA: No és dolent que sigui infantil.

Silenci.

CARLA: M'han dit que ets escriptor.

ELL: Sí. Tu ets mestra, es ver?

CARLA: Sí, de primària.

ELL: Que bé...

CARLA: Sí, m'agrada sa meva feina.

ELL: Quina sort...

CARLA: Sí.

S'acaba la cançó.

Silenci.

Comença a sonar una altra cançó del mateix disc i el mateix estil.

CARLA: M'han dit que aviat podrem llegir la teva novel·la, la segona, que bé!

ELL: Encara falta, l'he d'entregar d'aquí nou mesos.

CARLA: De què va?

ELL: No ho sé, encara no ho sé.

CARLA: Segur que no m'ho vols dir, si l'has d'entregar d'aquí nou mesos ja ho deus saber...

ELL: Tenc idees, però no aconseguisc desenvolupar-les.

CARLA: Suposo que forma part del procés.

ELL: Supòs que sí...

Silenci.

ELL: Carla?

CARLA: Sí.

ELL: Fas feina demà?

CARLA: Sí, però els dijous entro a dos quarts d'onze.

ELL: Perfecte. Tens gana?

CARLA: Encara no, i tu?

ELL: No, jo tampoc.

CARLA: Què hi ha per sopar?

ELL: Encara no ho he decidit, si vols anam a sa cuina i miram que hi ha.

CARLA: Val.

ELL li agafa la mà i l'ajuda a aixecar-se. Ella somriu.

ELL: M'agradaria que quedessis a dormir.

Carla somriu.

CARLA: A veure aquest sopar.

Els dos marxen cap a la cuina somrient.

ELL torna al menjador.

ELL (al públic): És mona, però... aii!... però és tan mona...

Ell se'n va cap a la cuina.

Se sent el final de la cançó.

Escena 8. Raquel

El menjador de casa.

ELL està assegut a la cadira de vímet que està al costat de la taula a punt per corregir la primera versió de la seva novel·la amb un bolígraf vermell.

Comença a llegir, progressivament va guixant coses i trencant fulls. La seva respiració s'accelera i se sent música de percussió caòtica que es farà més present a mesura que avanci l'escena.

Fa boles de paper amb els fulls i els llença per la finestra.

S'aixeca. Fa voltes amunt i avall.

S'estira a terra mirant el sostre.

S'aixeca, agafa el mòbil i se'n va fora. El veiem a través de la finestra. Truca.

Apareix RAQUEL, una dona de trenta anys aproximadament, amb una tassa vermella a una mà i el mòbil a l'altra. Porta un vestit blanc.

La música para.

RAQUEL: Hola!

ELL: Raquel, com estàs?

RAQUEL: Bé.

ELL: Has dormit bé?

RAQUEL: Sí, molt, m'acabo de llevar.

ELL: Ens ho vam passar bé ahir...

RAQUEL: Feia molt que no em corria d'aquesta manera...

ELL: Què fas?

RAQUEL: M'acabo de llevar, ja t'ho he dit.

Ella prova el cafè. És amarg.

ELL: Perdona, és que no sé on tenc es cap.

Ella s'aguanta el mòbil amb l'orella per poder remenar el cafè.

RAQUEL: Volies alguna cosa?

ELL: Sí.

RAQUEL: Digues...

ELL: No, que sí... volies... Ui, què és aquesta renou?

RAQUEL: Quin soroll?

ELL: Aquest, no el sents?

Remena amb més força el cafè.

RAQUEL: Ah, aquest?

ELL: Sí.

RAQUEL: Vols que anem a la platja?

ELL: Què era aquesta renou?

RAQUEL: Res, burro!

ELL posa la mà damunt el mòbil.

ELL (al públic): Ella és guapa, però...

RAQUEL: Ei?!

ELL: Sí.

RAQUEL: Estic remenant el cafè.

ELL: Ah... i sempre remenes així de fort?

RAQUEL: Tampoc n'hi ha per tant! O prefereixes anar a dinar?

ELL: No puc.

RAQUEL: I per què m'has trucat?

ELL: No ho sé.

RAQUEL: Però m'has dit que em volies dir alguna cosa, oi?

ELL: Sí, però no ho recordo.

RAQUEL: Ah! Ja ho entenc, no estàs per...

ELL: Què?

RAQUEL: Que si vols quedem directament a casa teva o a casa meva. A mi també m'està bé...

ELL: No, no és això. Perdona. No t'hauria d'haver trucat.

RAQUEL: Molt bé. Tu mateix.

ELL: Gràcies, gràcies.

RAQUEL: Gràcies?

ELL: Adéu, adéu.

RAQUEL: Adéu.

ELL: Ei, espera.

RAQUEL: Què?

ELL: T'has enfadat?

RAQUEL: Vaaa... ja som grandets.

ELL: Gràcies, gràcies.

RAQUEL: Adéu.

ELL: Adéu, adéu.

ELL marca un altre número.

ELL: Ei, tio! Com estàs? (*pausa*) Res, m'acab d'aixecar... (*pausa*) Sí avui és definitiu, jo crec que guanyarà en Button (*pausa*). Puc venir a dinar i la miram junts? (*pausa*) Hòstia no hi pensava. A quina hora és? (*pausa*) Contra qui jugam avui? (*pausa*) Fins ara!

ELL agafa la bossa d'esport vermella, mira si porta la cartera, no la troba, la busca a la prestatgeria, la troba, l'agafa i li cau una targeta a terra. La recull.

Escena 9. Úrsula

Eren les dotze del migdia a l'estació d'Atocha.

La llum és blanca, de fluorescent.

Se senten converses llunyanes i creuades, també de tan en tan se sent algun avís de megafonia que anuncia els trens que arriben o que estan a punt de sortir.

ELL camina amb la bossa d'esport vermella. Apareix ÚRSULA, una dona de quasi trenta anys, porta un vestit blanc i un barret vermell. Ensopeguen. Parlen, però no ho sentim.

ELL riu, ella no.

El so de l'estació minva al llarg d'aquest diàleg.

ELL: Què fas a Madrid?

ÚRSULA: Visc aquí.

ELL: Idò?

ÚRSULA: Estic fent una sèrie.

ELL: I sa de TV3?

ÚRSULA: Estic en coma. I sembla que anirà per llarg... Potser acabo morint, no ho sabem encara.

Riuen. El so ara de fons.

ELL: Estic content de veure't.

ÚRSULA: Per què no contestaves el telèfon?

ELL: M'he canviat de pis.

ÚRSULA: I?

ELL: I ja no tenc es mateix nombre.

ÚRSULA: I no em podies trucar per donar-me'l.

ELL: Sí, però...

ÚRSULA: Deixa-ho córrer. Tens mòbil?

ELL: No! Provoca lesions cerebrals!

ÚRSULA: Burro!

ELL: Guapa!

ÚRSULA: Jo sí que en tinc.

Ella treu una targeta i li dóna.

ELL: Açò va en *serio!*

ÚRSULA: La meva representant m'ho va recomanar.

ELL: És molt perillós!

ÚRSULA: Tenir una targeta?

ELL: No, dona! Emprar es mòbil!

Riuen.

ELL: On vas?

ÚRSULA: Enlloc, he vingut a buscar la meva germana.

ELL: A quina hora arriba?

ÚRSULA: D'aquí vint minuts.

ELL: Feim un cafè?

ÚRSULA: Un cafè, quins collons que tens!

ELL: Per què?

ÚRSULA: No ho recordes?

ELL: No. Què?

ÚRSULA: El soroll, tio! La puta cullereta. Tens unes manies!

Ella resta immòbil mirant-se'l.

ELL (*al públic*): Té mala llet, però...

ELL s'hi acosta per fer-li una carícia.

ÚRSULA: Eh?!

ELL: Ets encantadora!

ÚRSULA: Perdona, però he de marxar.

ELL: No t'enfadis!

ÚRSULA: No m'enfado, però em fots d'una mala llet.

ELL: Podríem passar un cap de setmana junts?

ÚRSULA: Truca.

Ella es gira per marxar.

ELL: Úrsula!

ÚRSULA: Què?!

ELL: Sort!

ÚRSULA: Adéu!

Ella marxa.

Escena 10. Clàudia

El menjador de casa.

CLÀUDIA, una dona de trenta anys aproximadament, s'està depilant amb una maquineta que fa soroll. Porta un vestit blanc i un mocador vermell lligat al cap.

ELL està revisant papers a fora, assegut sota la finestra.

ELL: Pots aturar de fer renou?!

Ella para de depilar-se.

CLÀUDIA: Estic...

Ella s'aixeca.

CLÀUDIA: ...cansada.

Va cap a la finestra. Ell continua escrivint i ni se la mira.

CLÀUDIA: Vols parar!

ELL: Calla!

CLÀUDIA: Mira'm. T'he dit que em miris.

ELL segueix escrivint i no contesta.

CLÀUDIA: Això no és sà. Has de descansar. T'he dit que em miris!

ELL segueix escrivint i no contesta.

CLÀUDIA: Molt bé.

Ella continua depilant-se.

ELL: Pots aturar de fer renou?!

CLÀUDIA: No!

ELL entra a casa amb un full a la mà.

ELL: Per què no te depiles a ca teua?

CLÀUDIA: Perquè la màquina de depilar la tinc aquí.

ELL: Pesa molt?

CLÀUDIA: La màquina?

ELL: Sí. Pesa o no pesa?

CLÀUDIA: No, per què?

ELL: Te la pots endur a ca teua idò, no fa falta que lloguem un camió de mudances per dur sa màquina de depilar a ca teua... encara millor... vols que li dugui jo?

CLÀUDIA: Passo!

Continua depilant-se.

ELL: Així no puc!

CLÀUDIA: Què?

ELL: Que així no puc fer feina!

Para de depilar-se.

CLÀUDIA: O sí o no, ens hem de decidir, això no pot ser.

ELL: Decidir què?

CLÀUDIA: O visc aquí o no visc aquí...

ELL: Tu no vius aquí.

CLÀUDIA: I casa meva tampoc. No sé on tinc les coses... Això no pot ser.

ELL: I què proposes?

CLÀUDIA: Que ens decidim.

ELL: Jo ja m'he decidit, depila't a ca teua.

CLÀUDIA: Ah, molt bé, i què faig? Mantinc una casa només per anar-m'hi a depilar?

ELL: Sí.

CLÀUDIA: Doncs no.

Ella continua depilant-se.

ELL *li desendolla la màquina.*

CLÀUDIA: I si ho provem?

ELL: Provar què?

CLÀUDIA: Viure junts.

ELL: Per què?

CLÀUDIA: Estàs nerviós, és normal...

ELL: ...ahà...

CLÀUDIA:...d'aquí a molt poc has d'entregar la novel·la...

ELL: ...ahà...

CLÀUDIA: ...no tens un duro...

ELL: ...ahà... un euro...

CLÀUDIA:...t'anirà bé que paguem el lloguer a mitges...

ELL: ...un contracte d'arrendament, puta mare! Sempre ho he dit, s'amor és un puta contracte d'arrendament!

CLÀUDIA: Va, pensa-hi, no és tan *descabellat*. Pràcticament ja visc aquí.

ELL: Vull que et depilis a ca teua.

CLÀUDIA: Ves-te'n a la merda!

Ella s'aixeca per endollar la màquina, resta immòbil un moment abans de fer-ho.

ELL (al públic): Na CLÀUDIA és una dona magnífica i molt pràctica, però...

Ella endolla la màquina i continua depilant-se.

ELL: Prou!

ELL *desendolla la màquina.*

CLÀUDIA: Mira *tio*, per què no deixes aquest puta ofici i et fas carter.

ELL: Carter?!

CLÀUDIA: Sí, carter, així viurem tots més tranquils.

ELL: Carter?!

Ella recull la màquina de depilar-se i marxa cap al lavabo.

Clàudia: Sí, carter.

ELL marxa per la porta.

Escena 11. Glòria

Podria ser un bar.

La llum és tènue.

Hi ha una taula i dues cadires de vímet, una de les quals està apartada de l'altra i de la taula.

Entra GLÒRIA, porta un vestit blanc i unes arracades vermelles, acosta mig metre la cadira que està allunyada a la taula, s'asseu.

ELL arriba tard i corrents, s'asseu a la cadira que hi ha al costat de la taula.

ELL: Me sap greu!

GLÒRIA: No passa res, no fa gaire que espero.

ELL: Faig pudor, me sap greu.

Ella riu.

ELL: No riguis, avui he suat molt a sa feina.

GLÒRIA: Sí, fa calor.

ELL: He anat a casa a dutxar-me i ja no hi havia *aigu*.

GLÒRIA: A quines hores són?

ELL: Depèn de sa zona i de s'època de s'any. Ara, en s'estiu, a ca meua són de les dues fins a les sis i de les deu des vespre fins a les set des matí.

GLÒRIA: I a la meua zona? Ho saps?

ELL: A Binisafuller ja no n'hi ha.

GLÒRIA: Per què?

ELL: Perquè ja s'han salinitzat ets aqüífers i ja no fa falta.

GLÒRIA: Què vols dir?

ELL: *S'aigu* de la mar ha entrat als aqüífers i ja no s'hi pot fer res. No has notat que *s'aigu* de s'aixeta és un poc salada?

GLÒRIA: Un poc! Està saladíssima.

ELL: Idò... ja no fan falta restriccions a quasi cap urbanització del *sur*. No hi ha *aigu* dolça...

GLÒRIA: Homo homini lupus!

ELL: Sí, i encara hi ha gent que rega de dia, que no omple sa piscina amb *aigu* de la mar i que se deixa s'aixeta oberta mentre se renta ses dents... L'home és un llop per l'home! Quanta raó que tens! Quina puta merda!

GLÒRIA: Com t'ha anat la feina?

ELL: Bé, com sempre...

GLÒRIA: Te puc fer una pregunta?

ELL: Clar.

GLÒRIA: Què fas exactament?

ELL: Què vols dir?

GLÒRIA: No t'ofenguis... però... què fa un carter?

ELL: Repartir es correu.

GLÒRIA: Però, encara escriu cartes sa gent?

ELL riu.

ELL: Molt poques. Sa majoria són coses oficials, però de tant en tant te'n trobes una de perfumada o una postal i fa il·lusió.

GLÒRIA: A tu?

ELL: Sí.

Ella riu.

GLÒRIA: Que fort! Te puc fer una altra pregunta?

ELL: Clar.

Silenci. Ella dubta què vol preguntar. Ell espera una pregunta compromesa.

GLÒRIA: Algun cop has llegit una postal de ses que reparteixes?

ELL: Totes.

GLÒRIA: Que! Ets un cotilla!

ELL: No t'oblidis que també m'agrada escriure.

GLÒRIA: I què?

ELL: Necessit informació... no faig mal a ningú llegint ses postals dets altres.

GLÒRIA: Els teus companys també ho fan?

ELL: Companys? Abans eren molts, però ara només en tinc un. Mitja illa per ell, s'altra mitja per jo... No fa falta més gent... ara ja no.

GLÒRIA: Ho fa o no?

ELL: Ell no, *bonu*, no ho sé, però estic quasi segur que no... És... és... un *tio* molt curiós. S'ho pren molt en *serio*.

GLÒRIA: I tu no?

ELL: Sí, però... és igual...

Silenci.

ELL: Quedaràs?

Silenci.

GLÒRIA: No puc.

ELL: Per què?

GLÒRIA: Ho saps perfectament.

ELL: Vull que quedis.

GLÒRIA: És impossible.

ELL: No és de ver.

GLÒRIA: No t'avancis.

ELL: No m'estic avançant.

GLÒRIA: Que sí! Encara han de passar moltes coses... potser no seré jo... potser no seràs qui ets ara...

ELL: ... però...

ELL mou la mà amb la intenció d'acariciar-la, tot i que la cadira on seu ella està fora de l'abast de la seva mà. Mentre allarga el braç tanca els ulls. Ella enretira el cap i s'aixeca.

ELL: Dinam?

GLÒRIA: Però...

ELL: ... sa paella no és gaire bona aquí...

GLÒRIA: ... però...

ELL: ... es *puesto* és increïble...

GLÒRIA: ...però...

ELL: ... ja ho sé, sa teua s'àvia és valenciana i sa paella que no pot ser mixta...

GLÒRIA: ... però...

ELL: ... ja ho sé....

GLÒRIA:... gairebé no tinc rostre.

Silenci.

Sentim el soroll de les seves passes mentre desapareix.

ELL *s'aixeca de sobte.*

Escena 12. Gemma

Al menjador de casa.

ELL *agafa una llibreta de la prestatgeria, s'asseu a la cadira que hi ha al costat de la taula i comença a escriure, molt concentrat.*

GEMMA, *una dona de trenta anys, entra. Porta un vestit blanc i una agulla amb una flor vermella de feltre.*

GEMMA: Has vist la meva agenda?

ELL: No. On eres?

GEMMA: A la platja

ELL: Havíem quedat per dinar.

GEMMA: No em trobo bé, volia estar sola.

ELL: T'he esperat una hora en es restaurant.

GEMMA: Ho sento.

ELL: Gemma, era important.

GEMMA: Ho sento, se'm queia la casa a sobre. Necessitava aire.

ELL: No me venguis amb sa història de sempre...

GEMMA: Estava parlant jo, deixa'm acabar...

ELL: Necessitaria una mica de silenci, tenc mal de cap i estic fent feina. Si no et fa res xerram més tard.

ELL *torna a la llibreta.*

GEMMA: No puc més!

ELL: Sssh! Tranquil·la.

GEMMA: T'ho he dir.

ELL: Sssh! Tenc mal de cap, ja t'ho he dit.

GEMMA: Vols parar un moment i escoltar-me! És important!

ELL: Molt bé, ja t'escolt. Què vols?

GEMMA: Marxo.

ELL: Molt bé. Puc continuar?

GEMMA: No m'estàs entenent, me'n vaig a Estocolm.

ELL: Que bé! Amb qui te'n vas? Amb na Núria?

GEMMA: No me'n vaig de vacances, me'n vaig a treballar.

ELL: Molts dies?

GEMMA: Dos anys.

ELL: Què?! I m'ho dius així, com si no passés res. Però...

Silenci.

GEMMA: Ho sento, ja m'he decidit.

ELL: I no tinc res a dir jo?

GEMMA: No.

ELL: Només fa set mesos que vius aquí i...

GEMMA: És un projecte molt interessant, amb un equip molt bo. No puc dir que no.

ELL: I jo? No hi has pensat?

GEMMA: Molt, m'ho van dir fa quinze dies i primer vaig dir que no. Em van dir que m'ho pensés, avui havia de donar una resposta i ja ho fet. Me'n vaig.

ELL s'aixeca i marxa.

GEMMA: On vas?

ELL: A buscar una aspirina, tenc mal de cap.

ELL marxa cap a la cuina. No troba les aspirines. A ella li sona el mòbil.

GEMMA (*parlant per telèfon*): Et truco més tard (*pausa*) Ara no puc.

ELL va cap al bany, i passa pel menjador.

GEMMA (*parlant per telèfon*): Sí, sí, ja ho sé.

Es miren mentre ella parla.

ELL (*al públic*): Faria el que fos per ella, però...

GEMMA (*parlant per telèfon*): Adéu.

ELL *torna del bany*.

ELL: Ai! M'havies regirat! Me pensava que te n'anaves de dever.

GEMMA: Què vols dir?

ELL: Gemma, ho he vist.

GEMMA: Què has vist?

Li ensenya un Tampax embolicat amb paper de vàter.

ELL: Demà ho veuràs tot més clar.

GEMMA: No t'equivoquis, ho tinc tot claríssim. Ja m'he decidit.

ELL: Espera un parell de dies, que s'acabi...

GEMMA: No siguis burro! No té res a veure, hòstia com sou els *tíos* a vegades! Tinc la regla, però no estic patint "enajenación" mental transitòria.

ELL: Alienació mental transitòria... es diu alienació mental transitòria.

GEMMA: Hòstia com ets! És important això ara?

ELL: Perdona, no te posis així, perdona. No vull que te'n vagis. Te necessit.

GEMMA: Ho sento. Ho sento, de veritat, però no puc dir que no.

ELL: Sempre t'he dit que sense tu no seria ningú.

GEMMA: No és veritat, tu ets un gen....

ELL: Calla!

GEMMA: ... i a mi no em necessites.

ELL: Ets més important del que et penses.

S'asseuen a terra a sota la finestra.

GEMMA: No sóc feliç aquí, em sento desaprofitada.

ELL: T'entenc.

GEMMA: M'entens?

ELL: Sí, tu també necessites créixer i ja sabem que aquí... Açò havia de passar.

GEMMA: A més sento que no apporto res a la nostra relació, no em sento bé amb mi mateixa i així no puc sentir-me bé amb ningú. Fins ara volia pensar que el problema eres tu o el teu ofici, però...

ELL: Però què?

GEMMA: Quan em van trucar...

Sona el mòbil d'ell. ELL s'aixeca i allarga la mà fins a l'ampit de la finestra, agafa el mòbil i mira qui és.

GEMMA: No contestes.

ELL: No.

GEMMA: Qui és?

ELL: De s'editorial.

GEMMA: Has de contestar, no pots esperar més a dir-li-ho.

ELL: Ja ho faré.

GEMMA: Tindràs un disgust.

ELL: No ve d'un.

GEMMA: Ho sento, de veritat.

ELL: M'explotarà es cap. Saps on són ses aspirines?

GEMMA assenyala la prestatgeria. ELL s'aixeca per anar-hi. Ella també s'aixeca.

GEMMA: Vaig a mirar si en tenim a l'habitació.

ELL li agafa la mà, impedit que avanci cap a l'habitació.

ELL: Puc venir amb tu?

GEMMA: A l'habitació?

ELL: No, a Estocolm.

GEMMA: No pot ser, aquí tens coses import...

ELL: Però...

GEMMA: Ara torno, vaig a mirar si en trobo a l'habitació.

Ella marxa cap a l'habitació.

ELL se'n va a la prestatgeria a buscar aspirines, no en troba. Tria un disc, el posa. Sonen les primeres notes d'una cançó nostàlgica. Troba un paper petit de color fúcsia amb una mena de dibuix xinès i la música para.

Escena 13. Cecília

Era de nit a la coberta del vaixell de la Trasmediterranea que va des del port de Barcelona fins al port de Maó. Feia vent.

ELL *porta a la mà dos papers de color fúcsia amb una mena de dibuix xinès. Ella porta un vestit blanc i una armilla vermella.*

CECÍLIA: Saps per què hi ha tanta *poli* al vaixell?

ELL: Es president.

CECÍLIA: L'Aznar va amb la *Trasme*?

ELL: No dona, duen ses *furgos* i ets cotxos.

CECÍLIA: Buf!

ELL: Quan ell hi és, en surten de per tot... Se podria escriure un llibre, passa cada cosa.

CECÍLIA: Encara escrius?

ELL: Estic escrivint una novel·la, sa primera... a veure...

CECÍLIA: Segur que serà un èxit.

ELL: Jo no n'estic tan segur... Té.

Li dóna un d'aquests papers amb una mena de dibuix xinès. Ella s'ho mira sense saber què és.

ELL: És un desig xinès.

CECÍLIA: Gràcies.

ELL: Has de pensar un desig i tirar es paper a la mar.

CECÍLIA: Ara?

ELL: Quan tu vulguis.

Silenci.

CECÍLIA: Fa una nit preciosa.

ELL: Ai, Cecília! Tu sí que ets preciosa.

Somriuen.

CECÍLIA: Me'l diràs?

ELL: El què?

CECÍLIA: El desig.

ELL: Es desigs no es poden dir.

CECÍLIA: I es poden endevinar?

ELL: No ho sé.

CECÍLIA: Segur que sí. Mira, tu en penses un, jo un altre i després ens fem preguntes fins que tu endevinis el meu i jo el teu.

ELL: D'acord, però només es pot contestar sí o no.

CECÍLIA: D'acord.

Els dos pensen un desig i llencen el paper amb una mena de dibuix xinès.

Sentim de nou la cançó nostàlgica.

A cau d'orella es fan les preguntes per encertar el desig, riuen i neguen amb el cap.

La música de cada cop se sent més fort.

Finalment ell afirma. Ella somriu, feliç.

ELL li fa més preguntes i ella nega amb el cap.

De sobte ella li diu alguna cosa. ELL li agafa la mà. Ella riu i fa un gest que denota que té fred. Somriuen i ELL li deixa anar la mà. Ella marxa.

Escena 14. Lola

El menjador de casa, és de nit.

Encara se sent la cançó nostàlgica. ELL tria un altre disc i treu el que està sonant. Ara sentim una cançó arrollingstonada.

ELL se'n va a fora, a seure sota la finestra. Allà troba una muntanya de papers. Comença a trencar-los en trossets petits, amb un ritme i una actitud molt diferents a la música que sona. Els col·loca metòdicament fent una muntanyeta de papers petits. Quan acaba, agafa tots aquests papers, se'ls llença per sobre cridant amb força.

La música para de cop, perquè LOLA, una dona de trenta anys aproximadament que porta un vestit blanc i una jaqueta de pell vermella, ha entrat a la casa i ha baixat el volum del que estava sonant. ELL mira a través de la finestra des de fora cap a dins.

ELL: Lola?

LOLA: Hola.

ELL estupefacte, mentre parla, es treu les restes de paperets que porta per sobre.

ELL: Hola, Lola...

LOLA s'asseu a la cadira de vímet que està allunyada de la taula.

ELL: Ara... ara vinc...

ELL entra.

LOLA: No em contestes el telèfon i he vingut a veure't.

ELL: Justament ara t'anava a trucar.

LOLA: Fa quinze dies que intento parlar amb tu.

ELL: Ho sé, però...

LOLA: No vull sentir ni un però, ho has entès?

ELL: Sí.

LOLA: Tens el text?

ELL: Més o manco.

LOLA: Què vol dir més o manco?

ELL: Més o manco vol dir més o menys.

LOLA: Això ja ho havia entès, pots concretar una mica?

ELL treu un punyot de paperets de la butxaca, com els que ha trencat abans. Els deixa caure com si fos sorra escolant-se entre els dits.

LOLA: Què?! Tu ets burro, o què?

ELL: I tu ets guapa! Sí, molt guapa!

LOLA: Estic empenyada, *tío*, a mi no em vacil·lis, ho has entès?

ELL: Sí.

LOLA: Suposo que tens el text a l'ordinador.

ELL: No, l'he esborrat.

LOLA: Què?!
ELL: Era una merda, què volies que fes?

LOLA: Mira, a tu et pago perquè escriguis i si és una merda o no ja ho decidiré jo. I ara què?

ELL: N'escriuré una altra.

LOLA: Fa quinze dies que estic esperant el text.

ELL: Dóna'm mig any. Te jur que amb mig any faré un...

LOLA: Ni mig any, ni hòsties. On és el lavabo? Necessito mullar-me la cara.

ELL assenyala el passadís que porta el lavabo.

ELL: Sa primera porta que trobaràs pujant ses escales.

ELL està histèric, no para de moure's a la cadira.

LOLA torna.

LOLA: Mira, em caus bé i no et putejaré del tot. Tens dos opcions: demà matí a les 8 esmorzem al bar de l'aeroport i em proposes una idea genial per aquesta maleïda novel·la, si tens sort i m'agrada, et dono mig any. Si demà no tens cap idea genial, pots començar a treballar del que sigui perquè la teva carrera com a escriptor s'ha acabat. M'entens?

ELL: Però...

LOLA: Demà a les 8 i no vull sentir ni un però més.

ELL: Però...

LOLA: A les 8.

LOLA marxa.

ELL crida i la música que LOLA havia parat torna a sonar.

Escena 15. Anna

El menjador de casa.

ANNA s'està pintant les ungles de color vermell al menjador de casa. Va amb calcetes i sostenidors.

ELL entra al menjador en calçotets netejant-se les dents, s'acaba de llevar.

ELL: ..on...ia!

Ella es gira i li somriu.

ELL: ...è tens?

ANNA: Jo, res?

ELL: ...as urat?

ANNA: No, és l'olor del pinta ungles, em fa plorar.

ELL: ..e è o as es...er...at?

Ella arronsa les espatlles, indicant que no ho sap.

ELL: ... a...iem ...es...ur...a ...uns.

ANNA: Esmorzem junts cada dia i tu ahir estaves molt cansat i vés al lavabo a netejar-te les dents.

ELL: ...e...im...

ANNA: Jo també t'estimo. Va vés!

Ella continua pintant-se les ungles.

A ell no el veiem, però el sentim.

ELL: Anna!

ANNA: Què?!

ELL: M'agrada molt!

ANNA: T'agrada molt què?!

ELL: No sé... Llevar-me al teu costat!

ANNA: A mi també!

ELL: Que bé!

ANNA: Sí!

Silenci.

ELL: Escolta!

ANNA: Què?!

ELL: He pensat que podries venir a viure aquí, amb jo, què trobes?!

Silenci.

ELL: Anna?!

ANNA: Què?!

ELL: T'he fet una pregunta, m'has sentit?!

ANNA: Sí!

ELL: Que bé! Potser, podríem tenir...

ANNA: Sí, sí que t'he sentit, però em sembla que no és una bona idea.

ELL entra al menjador posant-se una sabata.

ELL: Per què?

ANNA: T'ho has pensat bé?

ELL: Sí, clar.

ANNA: No et conformis.

ELL: Què?

ANNA: Ja m'entens.

ELL: No, no t'entenc.

ANNA: Per què vols que vingui viure aquí?

ELL: Ai, no ho sé...

ANNA: Doncs ho hauries de saber

ELL: No m'has deixat acabar sa frase.

ANNA: Perdona.

ELL: ... per moltes coses... estic molt bé amb tu, t'estimo, tu m'estimes, me comprens... no sé...

ANNA: No és amb mi amb qui vols estar.

ELL: Ah, no?

ANNA: No.

ELL: I tu com ho saps açò?

Ella va recollint els estris de la manicura.

ANNA: Això es nota.

ELL: Ah, sí? I què es nota?

ANNA: Encara no hem fet l'amor.

ELL: Que sí!

ANNA: No, no t'equivoquis... només hem follat.

ELL: Açò no és ver.

ANNA: Em sembla que fa massa temps que no fas l'amor.

Ella ho té quasi tot recollit. Silenci.

ELL: Ets psicòloga o què passa?

ANNA: No, no sóc psicòloga, però no t'aniria malament veure'n una.

ELL: Tu sempre saps què dir.

ANNA: No, no sempre.

Ella es vol posar el vestit i s'adona que amb les ungles acabades de pintar no pot.

ANNA: M'ajudes?

ELL: Clar que sí, amor.

ELL li posa el vestit.

ANNA: Espero que la Júlia...

ELL: Na Júlia? Què saps tu de na Júlia?!

ANNA: Avui mentre somiaves... no has parat de dir-me Júlia i... i m'has fet l'amor.

ELL: Què? Però si fa molts anys... que... no m'ho... merda... Perdona!

ANNA: No tinc res a perdonar-te. M'agradaria estar sola mentre recullo les meves coses.

Ja ha acabat de posar-li el vestit.

ELL: Me deixes?

ANNA: Sí.

ELL: Per la Júlia?

ANNA: No... sí, per la Júlia i perquè t'has conformat.

ELL: Què?

ANNA: Mira't, és això el què vols?

ELL afirma amb el cap.

ANNA: Ho dubto. Deixa'm sola, si us plau.

ELL marxa cap a la porta del carrer, abans de sortir es gira.

ANNA: Marxa, si us plau.

ELL: Me sap greu.

Ella s'asseu a la cadira de vímet que està allunyada de la taula i deixa caure el cos, respira profundament. ELL torna a entrar, va cap a la prestatgeria i posa un disc, una cançó preciosa. Ella somriu. ELL s'hi acosta.

ANNA: Marxa, de debò.

ELL marxa. Ella va a buscar la maleta de l'habitació, la porta al menjador i l'ordena. Després va al bany per agafar el necesser. S'asseu un moment i es refà el maquillatge.

Finalment marxa.

Escena 16. Auba

Eren les cinc de la tarda a un carrer de Barcelona.

La llum és blanca, de fluorescent.

Se senten converses llunyanes i creuades de la gent que camina per aquest carrer del barri del Raval. També se sent algun timbre de bicicleta i alguna moto que passa fent molt soroll. Apareix ELL.

ELL: Record que era dimecres, eren les cinc des capvespre i jo caminava pes carrer Joaquim Costa sense tenir un rumb fix. Me vaig aturar davant d'un aparador.

S'atura.

ELL: Vaig sentir un tro...

Se sent un tro de lluny.

ELL: ... i va començar a ploure.

Se sent soroll de pluja.

Apareix AUBA, amb un vestit blanc i un paraigües vermell.

AUBA: No t'esperava.

ELL: Jo tampoc.

Ella se'l mira. ELL es gira i se la mira. Somriuen. ELL es posa a sota el paraigües que ella porta.

AUBA: Véns molt per aquí?

ELL: Sí, però no hi ets mai.

Miren l'aparador. Hi ha un llarg silenci agradable.

AUBA: No va anar així.

ELL: Ja ho sé, però m'agrada recordar-ho així.

AUBA: Me sembla que mai no havia plorat tant.

ELL: Jo no he tornat a plorar d'aquella manera.

AUBA: Sóc un record, no fa falta que menteixis.

ELL somriu. Miren l'aparador. Hi ha un llarg silenci agradable.

ELL (al públic): A n'Auba li havien dit que jo tenia una amant.

AUBA: Qui és?

ELL: Ningú, ja t'ho he dit, jo no tenc una amant.

AUBA: És na Júlia, m'han dit que és na Júlia.

ELL: Na Júlia és només una amiga.

AUBA: No m'ho crec.

ELL: Jo m'estim na Júlia, fa anys que la conec.

AUBA: He vist com te la mires.

S'atura de ploure. Ella tanca el paraigües i marxa.

ELL: On vas?

AUBA: No ho sé.

ELL: Puc venir?

AUBA: No.

ELL: Auba!

AUBA: Has de lluitar.

ELL: Lluitar? Per tu? Què vols que faci?

AUBA: No per jo, no. Per tu.

ELL: Per jo?

AUBA: Sí, t'has conformat.

AUBA desapareix.

Escena 17. Eva

El menjador de casa.

ELL *(murmurant mentre busca un lloc per penjar el quadre):* T'has conformat, t'has conformat, t'has conformat, has de lluitar, t'has conformat. Sí, m'he conformat i què?! Lluitar! *Cagundena* fa més de trenta anys que lluit, com si fos tan fàcil.

Finalment troba el lloc per al quadre. A sota la finestra una mica cap a l'esquerra.

ELL *(murmurant):* Ahà!

Entra EVA, porta un vestit blanc i una jaqueta esportiva amb caputxa de cotó vermell. Porta una carmanyola.

EVA: Eo!

ELL: Eva!

EVA: On t'ho pos?

ELL *assenyala la taula.*

ELL: Què hi dus?

EVA: Ta mare passa pena i m'ha dit que te dugués unes quantes pilotes amb salsa d'ametla, t'agraden molt, no?

ELL: Me flipen!

ELL *s'asseu i comença a menjar pilotes.*

EVA: Jo no en vull, gràcies.

ELL: Perdona! És que... buf! En vols?

EVA: No, gràcies.

ELL: Ses teves!

Ella va mirant ses coses que hi ha a la prestatgeria.

ELL: Eva!

EVA: Què?

ELL: Tu creus que m'he conformat?

EVA: Ai, no ho sé. Quines preguntes!

ELL: Va, som amics.

EVA: *Bonu*, pens que t'has relaxat.

ELL: Què fas amb ses ungles de color vermell?

EVA: Ai, m'agraden així.

ELL: No t'havia vist mai amb ses ungles pintades.

EVA: Torn vella... i presumida, què passa?

ELL: Res, te queden bé.

EVA mira el quadre i li dóna l'esquena a ell.

ELL: M'encanta.

EVA (*movent una mica el cul, coquetejant*): Què t'encanta?

ELL: Es *quadro*.

Ella para de moure el cul.

EVA: Una mica infantil, no?

ELL: Què dius?!

EVA: No és dolent que sigui infantil. *Tio...* sempre t'ho prens tot pes costat que crema.

ELL: Ho has dit d'una manera que ha sonat bastant negatiu.

EVA: No és ver.

ELL: No sé com és que t'esforces tant en anar d'adulta per sa vida... després ets incapaç de passar-t'ho bé amb ses coses més senzilles.

EVA: Però què dius?! Se te'n va s'olla.

ELL: No t'agrada gens que te diguin sa veritat a la cara, eh!

EVA: Estàs xiflat, només he dit que era una mica infantil.

ELL: Sí, i només faltava que diguessis com tu...

EVA: Perdona, però això t'ho has imaginat tu.

ELL: Perdona, Eva, perdona.

EVA: Estàs perdonat, però t'has de calmar *tio*. Quant fa que no folles?

ELL: Quines preguntes, collons!

EVA: Quant?

ELL: No és aquest és problema... estic desorientat.

EVA: Vols que t'orienti?

ELL: Eva! Va! Que xerr en *serio*!

EVA: Venint cap aquí ho pensava...

ELL: Pensaves, què?

EVA: Tu i jo, no ho hem provat mai... som amics no... diuen que...

ELL: Eva, què dius? Va... prou!

EVA (*acostant-s'hi*): A jo m'agrades, sí... m'agrades... però sempre has estat tan enfeinat que...

ELL: Eva, no... ets una dona encantadora.

EVA: ...però...

ELL:... necessit temps.

EVA: Temps?! Si estàs a s'atur!

ELL: Temps, temps per jo, per *sebre* que...

EVA: ... *vamos*, que no t'agrad.

ELL: No és açò, en *serio*.

EVA: Saps qualche cosa de na Júlia?

ELL: Com és que me xerres de na Júlia ara?

EVA: Va... saps qualche cosa o no?

ELL: Fa segles que no sé res d'ella.

EVA: Jo la vaig trobar fa poc, quan vaig anar Barcelona, saps? (*Li dóna un paper*) Té açò és es seu mòbil.

ELL: Però...

EVA: ... però res. Temps! Quins collons!

Ella li fa un petó a la galta i marxa, quan està a punt de desaparèixer per la porta es gira.

EVA: Ei, demà vaig a pescar amb ton pare, vindràs, no?

ELL: Fins demà, guapa!

EVA: Adéu burro!

Ella desapareix, però torna a entrar de seguida.

EVA: Ah, per cert, tenc un amic que ha agafat es bar de Macaret, vols feina?

ELL: Pesada!

EVA: Per *mentres*...

ELL: *Mentres*?

EVA: *Mentres* no tornis a escriure...

ELL: Ei, es dit a sa *llaga* no!

EVA: Què? Vols feina o no?

ELL: Paga bé?

EVA: Normal.

ELL: Tenc més opcions?

EVA: No.

ELL: Quan començ?

EVA: Dijous vespre si vols.

ELL: Buf! Açò és demà...

EVA: S'atur se t'acaba...

ELL: D'acord, pesada!

EVA: Adéu burro!

ELL: Adéu guapa!

Eva marxa.

ELL: Eva!

Eva torna a entrar.

EVA: Què?

ELL: Gràcies.

EVA: Ja m'ho cobraré, no passis pena! Fins demà!

Eva somriu i marxa.

ELL *s'asseu a la cadira que hi ha al costat de la taula. Recolza el cap entre les dues mans.*

ELL *(murmurant irònicament):* Noooo... no m'he conformat... tota sa vida he volgut ser cambrer!

Escena 18. Hera

Podria ser un bar.

La llum es tènue.

ELL *està assegut a la cadira del costat de la taula aguantant-se el cap amb les dues mans.*

Entra HERA, porta un vestit blanc i un mocador vermell de seda lligat al cap que li arriba fins als peus. Acosta la cadira que està allunyada a la taula on seu ell.

HERA: Puc seure?

ELL *es posa dempeus d'un salt.*

ELL: Perdona, no t'he sentit entrar. Què vols prendre?

HERA: Tot té el seu temps.

ELL: Açò és d'una pel·lícula.

HERA: Viure té el seu temps.

ELL: De quina pel·li és?

HERA: Estimar té el seu temps.

ELL: Sí, aquella... com... com..

HERA *(dolçament):* Sssh...

ELL: Qui ets?

HERA: No ho sé, això ho has de dir tu.

ELL: Estic cansat.

HERA: Ho sé.

ELL: I què més saps?

HERA: Tens molts dubtes.

ELL: Ui, quina novetat!

HERA: T'agradaria conèixer el teu destí.

ELL: Que original!

HERA: Estàs emprenyat perquè ni els teus pensaments són originals.

ELL: Calla!

HERA: Esperar també té el seu temps.

ELL: Calla! Ets insuportable.

HERA: T'has d'acceptar.

ELL: Calla!

Ella s'aixeca.

ELL: Espera.

Ella comença a caminar. Para, es gira.

HERA: Saber a qui vols estimar també té el seu temps.

Ella desapareix. ELL s'asseu i mira fixament el paper amb el número de telèfon de la Júlia, el plega delicadament i se'l guarda a la butxaca dels pantalons. Marxa.

Escena 19. Irene

El menjador de casa.

El sentim, però no el veiem.

ELL: Vaaa... s'acabat s'hora de sa *siesta*... aixeca't... que tenim feina... *(Pausa.)* Jo tampoc me'n vull anar *(Pausa.)* Vaaa... Què? No t'he sentit bé, torna-ho a dir *(Pausa.)* No, ja està decidit... *(Pausa.)* Molt bé... una estoneta més, però quan te vengui a cercar t'aixeques...

ELL entra al menjador.

ELL: Buf! Per on començ!

Agafa una cadira, la porta fins a la finestra, puja sobre la cadira i despenja les cortines.

ELL *(despenjant les cortines, parlant fort perquè se'l senti des de l'habitació):* Ai! Qui nos ho havia de dir! Estàvem tant bé aquí... *(Pausa.)* Què farem ara? *(Pausa, ara parla per a ell mateix.)* Prudència... prudència... prudència amb ses esperances... prudència amb ses paraules... prudència... prudència amb ses il·lusions... Prudència?... o absència?... jo que sé!

ELL acaba de despenjar les cortines.

Se'n va cap a la prestatgeria, formada per set caixes. Aparta una caixa, desmunta la prestatgeria, i hi deixa les cortines.

ELL *(anant cap a l'habitació):* Va... aixeca't...

ELL entra al menjador abraçat a un coixí, parlant-li com si fos una dona.

ELL *(parlant amb el coixí):* Què? *(S'acosta el coixí a l'orella i l'acaricia*

mentre li contesta) Perdona, ara mateix te'n pos un. *(Aparta una mica el coixí com si li estigués mirant la cara)* Tens cara de... de... de... de... de... de... Què? *(S'acosta el coixí a l'orella)* Irene? Has dit Irene? *(S'acosta el coixí a l'orella)* No en conec cap, d'Irene, no sé qui és n'Irene. *(Pausa)* No t'he entès. *(S'acosta el coixí a l'orella)* Clar, perdona, n'Irene ets tu... perdona. Irene, quin nom més polit. *(Li fa una carícia)* Què dius? *(S'acosta el coixí a l'orella)* Tens fred, espera, tancaré sa finestra.

ELL *tanca la finestra. S'asseu al costat de la caixa que havia apartat de la prestatgeria.*

ELL *(mentre va posant el coixí a dintre la caixa):* Me sap greu... tornar a viure amb es meus pares era sa millor opció que teníem.

ELL *li fa una carícia al coixí.*

ELL: Merda! No sé que faig xerrant amb un puta coixí. Merda!

ELL *(Desmuntant-se fins que acaba estirat a terra en posició fetal):* Merda... merda... merda... merda...

Estira el braç per agafar el coixí de la caixa i roman a terra estirat en posició fetal abraçat al coixí.

ELL *(amb un fil de veu):* Saps, Irene, m'agradaria tant tornar a tenir deu anys...

Ella, una dona de trenta i pocs anys creua l'escenari, despullada amb un llençol blanc al voltant del cos. ELL no la pot veure, però la nota.

ELL *s'incorpora i s'asseu abraçat amb el coixí.*

Escena 20. Maria

Era de nit al far de Favàritx.

La llum és intermitent, d'un far.

Se sent el soroll del mar contra el penya-segat.

ELL *està assegut mirant el mar.*

Arriba MARIA, porta un vestit blanc amb una cinta de ras vermella a la cintura lligada amb un llaç.

ELL *(al públic)*: Els seus pares tenien una botiga de *txutxes* i ella sempre menjava piruletes en forma de cor.

MARIA *s'asseu al seu costat.*

ELL *(al públic)*: Quan podia me'n duia una per jo.

Li dóna una piruleta en forma de cor.

Els dos l'obren alhora i se la posen a la boca alhora. Van llepant la piruleta mentre miren l'horitzó.

ELL *(amb la piruleta a la boca)*: T'has pintat ses ungles, eeeh, quin oi!!!

ELLA *(amb la piruleta a la boca)*: Calla! Tonto!

Continuen llepant la piruleta mentre miren l'horitzó.

ELL *s'aixeca de cop i li dóna la piruleta.*

ELLA: Què fas?

ELL: És tard, mon pare m'ha dit que a les nou a casa.

ELLA (*posant-se dempeus*): Ja són les nou?!

ELL: Sí.

ELLA (*referint-se a la piruleta*): I què faig amb açò?

ELL: No ho sé.

ELLA (*tornant-li la piruleta*): Té.

ELL agafa la piruleta i marxa corrents. ELLA marxa corrents cap a l'altre costat.

Escena 21. Júlia

El menjador de casa.

Entra JÚLIA, porta un vestit blanc i un bolso vermell, s'asseu a una de les cadires i espera. Mira cap al lloc per on ell apareixerà.

Entra ELL. Se la mira. Torna a sortir. I torna a entrar.

ELL: Júlia?!

JÚLIA: Pau!

Els dos es miren, immòbils i somrients. No saben si aixecar-se, abraçar-se o romandre allà on són ara. Només poden somriure. Estan nerviosos, parlen precipitadament, però dolçament. Immòbils i somrients.

ELL: Quant de temps!

JÚLIA: Quants anys!

ELL: Què fas aquí?

JÚLIA *(sense respirar):* Avui és dimecres i es dimecres sempre dinem junts...

ELL: ... ahà...

JÚLIA *(sense respirar):*... i avui mentre dinàvem m'ha demanat que tinguem un fill...

ELL: ... ahà...

JÚLIA *(sense respirar):* ... he agafat el *bolso*, he sortit al carrer, he agafat un taxi, m'ha portat a l'aeroport, he comprat un bitllet pel primer avió que venia cap a Menorca...

ELL: ... ahà...

JÚLIA *(sense respirar):* ...he recordat que ma mare em va dir que ta mare li havia dit que vivies a s'Arenal i si vivies a s'Arenal només podia ser aquesta casa i he sortit de l'avió i he agafat un taxi i li he dit que vingúes aquí i ara tu me demanes què faig aquí i no ho sé. He vingut a descobrir-ho, m'ajudaràs?

ELL: Estic molt content.

JÚLIA: Jo també.

ELL: Estic molt regirat.

JÚLIA: Què vol dir regirat?

ELL: Espantat.

JÚLIA: Jo també.

ELL: Que bé.

JÚLIA: No vull fugir més.

ELL: Jo tampoc. Però, què farem?

JÚLIA: No ho sé, però no tinc por.

ELL: Jo en tenc un poc.

JÚLIA: Què estaves fent?

ELL: Recollia ses coses, demà me'n vaig a viure a cas meus pares.

JÚLIA: Per què?

ELL: Sóc un fracassat.

JÚLIA: I jo faig soroll quan remeno el cafè amb llet.

Riuen. Es comencen a relaxar i es mouen. L'excitació de la conversa anterior desapareix.

ELL: Ets un desastre... T'he enyorat... t'he enyorat molt.

JÚLIA: I jo.

ELL: Júlia, me creuries si te digués que fa anys que es teus ulls, sa teva boca, sa teva pell, es teu aroma i sa teva veu m'han perseguit i m'han estimat, i m'han fet mal i m'han fet feliç i m'han... m'han deixat sense forces quan he vist que sa teva ànima no els acompanyava.

JÚLIA: Sí, sí que te creuria... jo també t'he vist als ulls dels meus amants i a la pell del meu marit i als petons de... Ho sento.

ELL *(l'agafa de la mà):* Vine.

Van cap a la finestra. Les respiracions se compassen mentre s'acosten un a l'altre. Queden dempeus al davant del quadre, al quadre hi ha estrelles.

JÚLIA *(referint-se al quadre):* Encara el tens.

ELL: Sempre m'acompanya.

JÚLIA: Quants anys fa?

ELL: Vint?

JÚLIA: O més.

ELL: Te'n recordes?

JÚLIA: Perfectament.

ELL: D'on el vas treure?

JÚLIA: La meva germana sortia amb un danès, n'Emil, saps?

ELL: El va fer ell?

JÚLIA: Sí, perquè me'l donés vaig haver de fer-los el llit durant totes les vacances d'estiu.

ELL: Però, que dius! Açò no m'ho havies explicat mai... no feia falta!

JÚLIA: T'havia promès que et regalaria les estrelles.

ELL obra la finestra. Es veuen estrelles com les del quadre a través de la finestra. S'acosten lentament.

ELL: I demà, què farem demà Júlia?

JÚLIA: Ja ho descobrirem.

ELL: Necessit temps Júlia.

JÚLIA: Jo també.

ELL: Pam...

JÚLIA: ... a pam.

ELL: Guapa!

JÚLIA: Burro!

Es miren, somriuen, s'abracen tendrament i es fan un petó.